

ща и са спасѣхъ чрезъ бѣгъ, а други оплашенихъ отъ глѣстыя пепель, който падаше безпрестанно и все погжѣхъ като порой бързяхъ да са подслонѣхъ подъ стрехитѣ на къщята, на храмоветѣ и на случайнитѣ зданія, защо тѣзи мѣста имъ са виждихъ по малко опасны отъ открытитѣ.

Но потьмень, и поширокъ и сѣка минута по страшенъ са простираше облакътъ надъ сичкія градъ. И въ единъ мигъ настанъ ношъ страшна и са намѣсти на царовището на деня.

ГЛАВА 5.

Затворѣхъ на запрѣнныя. Пещерата на смъртъта Ужасѣхъ устѣхва мѣсто на жалостѣта.

Очуденъ за отлаганьето на затриваньето и като въ сънуванье намѣрванъ Главкъ бѣ отведенъ отъ арената въ една дупка отворена въ стѣната на цирка. Тамъ бѣ той покритъ съ една дълга и възлунувана тога и мажеството са натискаше около него, едни са чухъ а други радвахъ. Вънъ отъ затвора са чу гласъ гнѣвенъ и сѣрдитъ за непроходимостѣта; мажеството са разстѣпи и безокото момиче водимо отъ чловѣколюбива рѣка хвърли са на краката на аеняннина.

— Азъ, азъ та отървахъ, думаше момичето, о, остави ма сега да умрѣ!

— Недіе, мила моя, спасителке моя!

— О, остави да та похванѣ! остави да чужъ дыханіето ти! ты си живъ, времето не ны измами! увы! не си надѣяхъ че ще са отвори нѣкога страшното онуй подземеліе! и Каланъ . . . гласѣхъ му приличаше на умирающе стенанье, на душа не въ гробъ умрѣла! о колко са забавихмы! богове! минутитѣ бѣхъ часове докато храната и виното му придадохъ малко сила, но ты си живъ. . . да, наистина живъ! . . . и азъ, азъ та отървахъ!

Патетическата тѣзи сцена са пресѣче отъ описанното вече събытіе.

— Везувій! трусь!

Чуваше са на сѣкъдѣ и стражитѣ побѣгнѣхъ заедно съ другитѣ като оставихъ Главка и Недіе за да са спасѣхъ както могѣхъ.